

ΙΩΑΝΝΑ ΛΙΟΥΤΣΙΑ

Τη Μοναξιά και τους Ανθρώπους να φοβάσαι

Η Ιωάννα Λιούτσια γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1992. Είναι απόφοιτη των τμημάτων Θεάτρου ΑΠΘ (κατεύθυνση σκηνοθεσίας), Ιστορίας – Αρχαιολογίας ΑΠΘ (ειδίκευση Ιστορία Τέχνης) και της Ανωτέρας Δραματικής Σχολής «Σύγχρονο Θέατρο Β. Διαμαντόπουλος». Εργάζεται ως ηθοποιός, σκηνοθέτης και θεατροπαιδαγωγός. Έχουν κυκλοφορήσει τρεις προσωπικές ποιητικές της συλλογές. Από το 2012 αρθρογραφεί σε περιοδικά και ιστοσελίδες με άρθρα κυρίως γύρω απ' το θέατρο και τη λογοτεχνία. Διατηρεί προσωπική ιστοσελίδα: <https://johannali284.wixsite.com/ioannalioutsia>

Email: johannali284@gmail.com

FB: Ioanna Lioutsia

Το θεατρικό έργο *Τη Μοναξιά και τους Ανθρώπους να Φοβάσαι* απέσπασε το Β' βραβείο στον Διαγωνισμό συγγραφής θεατρικού έργου του ΔΗΠΕΘΕ Β. Αιγαίου (2014).

Το θεατρικό έργο *Τη Μοναξιά και τους Ανθρώπους να Φοβάσαι* της Ιωάννας Λιούτσια διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND [Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

A
B
Γ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ένα έργο σε εννιά εικόνες. Η Β. είναι κλεισμένη σ' ένα ψυχιατρείο. Από εικόνα σε εικόνα διερευνά, θυμάται ή και αλλάζει τα περιστατικά και τα αίτια που την οδήγησαν στην κατάσταση που βρίσκεται σήμερα. Πόση καταπίεση μπορεί να δεχθεί ένα παιδί, μία γυναίκα, ένας άνθρωπος, μια χώρα;

Ένα ποιητικό, αποσπασματικής γραφής έργο με χαλαρή σύνδεση σκηνών, που μιλά για τα λόγια που καταπνίγονται, για όσα δεν μπορέσαμε να κάνουμε, για όσα μας οδήγησαν στο τέλμα.

Εικόνα 1η

B: (τραγουδά) *Και προχωρούσα μέσα στη νύχτα, χωρίς να γνωρίζω κανέναν
κι ούτε κανέναν, κι ούτε κανέναν με γνώριζε...*

Πουθενά δεν μπορείς να βρεις λίγη ησυχία. Ούτε στο σπίτι σου, ούτε στο δωμάτιό σου. Οι πόλεις καταστρέφουν τις ησυχίες των ανθρώπων. Οι πόλεις είναι φρικτές.

Παύση.

Γεννιόμαστε μέσα σε μια ροζ φούσκα. Μέσα σε μια φούσκα όπως αυτές που φτιάχνουν τα παιδιά με σαπουνάδα. Ή μάλλον όχι, δεν το λέω σωστά, γιατί αυτές οι φούσκες είναι εύκολο να σπάσουν. Τι είναι; Νερό και σαπούνι. Τσικ να κάνεις, λίγο να κουνηθείς, αμέσως σπάνε και πέφτεις. Άρα όχι. Γεννιόμαστε σε μια ροζ φούσκα που περισσότερο μοιάζει μ' εκείνα τα γυάλινα, στρόγγυλα παιχνίδια που μέσα έχουνε νερό ή τάχα μου τάχα μου χιόνι, τα Χριστούγεννα. Ναι, σε τέτοια γεννιόμαστε γιατί κι οι φούσκες μας είναι σαν φτιαγμένες από χοντρό γυαλί, από γυαλί που δεν μπορούμε να το σπάσουμε εύκολα. Πρέπει να χτυπηθούμε άγρια πάνω του, σ' όλες τις πλευρές του, να γεμίσουμε μελανιές, να τσακιστούμε, να εξοντωθούμε, και τότε, ίσως τα καταφέρουμε να βγούμε... Να βγούμε... από πού; Δεν έχει διέξοδο το μέρος. Θα με ρωτήσεις τώρα, βέβαια, από πού μπήκαμε. Λοιπόν, σου απαντάω, δεν μπήκαμε από πουθενά. Έτσι μας γέννησε η μάνα μας. Έτσι ήμασταν μέσα στην κοιλιά της κι έτσι μας έβγαλε. (*Ειρωνικά*) Η κοιλιά της μαμάς! Η πρώτη μπάλα. Δεν ξέρω αν το 'χεις προσέξει, αλλά στο λέω και να το ξέρεις από εδώ και μπρος, η ζωή μας είναι γεμάτη από μπάλες. Συνέχεια μπάλες, στο μυαλό μας μπάλες, πάνω μας μπάλες, γύρω μας, κάτω μας. Εμείς πάνω σ' αυτές, αυτές πάνω σ' εμάς. Μπάλες παντού. Κι ο αμνιακός σάκος... Κι αυτός μια μπάλα. Μας δίνει ζωή γιατί μας συνδέει με την μάνα μας με τον ομφάλιο λώρο. Και μην σου πει κανείς ότι τον λώρο τον κόβεις με το που γεννιέσαι. Να ξέρεις πως σου λέει ψέματα. Εμένα θ' ακούσεις. Ποτέ μα ποτέ δεν κόβεται ο ομφάλιος λώρος.

Παύση.

Τι έλεγα; Όλο ξεχνάω έτσι που πηγαίνω από το ένα στο άλλο. Δεν μπορώ να βάλω τις σκέψεις μου σε μια σειρά. Γαμώτο! Κάποτε μπορούσα, τώρα χάνομαι, πονάει το κεφάλι μου, το στήθος μου, πονάω ολόκληρη! Α, ναι, έλεγα για αυτά τα στρόγγυλα χριστουγεννιάτικα παιχνίδια. Μου θυμίζουν τον *Πολίτη Κέην*, την ταινία. Μια φούσκα ήταν το μόνο που έμεινε στο τέλος. Είδες που σου λέω πως δεν σπάει με τίποτα; Στο είπα, είναι υλικό φτιαγμένο από *τύψεις και ενοχές*, πολύ γερό υλικό, αθάνατο: Ο πατροπαράδοτος οικογενειακός τρόπος ελέγχου. Τα κάνουν όλοι χάλια και την πληρώνεις εσύ γιατί δεν ήσουν σωστός. Αν έβγαζε ο καθένας όμως τ' απωθημένα του, την τρέλα του στους άλλους, τότε τι θα γινόμασταν ε; Όλοι μιλάμε για πράγματα που μας αφορούν πιστεύοντας πως έχουνε να κάνουν μόνο μ' άλλους. Και μπλα μπλα μπλα... Όλο μπλα

μπλα...Βαρέθηκα πια!

Παύση.

(Τραγουδάει) Βαρέθηκα τη μίζερη μου φύση, κανένας σας δεν λέει να ξεκουνήσει, αναμφιβόλως, δεν με χωράει ο τόπος κι ο καιρός...

Λοιπόν, μάλλον έχουνε δίκιο οι μισοί που μου λένε πως δεν πάω καλά. Στους άλλους μισούς βέβαια το βλέπω στα μάτια τους, στο βλέμμα τους. Αυτό είναι χειρότερο, πολύ χειρότερο... *(Κοιτά μια φωτογραφία)* Έχω κι ένα αγόρι. Είχα κι ένα αγόρι μάλλον, όταν τραβήχτηκε αυτή η φωτογραφία. Ο γλυκός μου! Μ' έλεγε χαϊδευτικά *τρελάρα* και *ψυχάκι* του. Τι ωραία λέξη το ψυχάκι! Εκείνος έλεγε ότι έβγαινε από το ψυχάκι και μ' έλεγε έτσι γιατί το ψυχάκι ήταν βαρύ για ένα κοριτσάκι είκοσι χρονών, εγώ όμως προτιμούσα να σκέφτομαι ότι είχε σχέση με την ψυχή, ότι αγαπούσε την ψυχή μου. *(Γελάει λίγο και μετά πολύ δυνατά)* Λες κι ήταν ο Μεφιστοφελής....Θεέ μου τι γελοία σκέψη! Ακούς εκεί ν' αγαπάει την ψυχή μου. Τι είναι η ψυχή και πού να την βρει για να την αγαπήσει κιόλας. Άμα την βρει ας το πει και σε μένα, κι εμείς εδώ αυτήν ψάχνουμε.

Παύση μεγάλη.

Τελικά δεν μπορείς να βρεις ησυχία πουθενά. Ούτε στην απομόνωση. Ακόμη κι εδώ, κάθομαι και μιλάω στον καθρέφτη και σ' αυτήν την παλιά φωτογραφία. Ωραία είχα βγει εδώ, πολύ ωραία. Ήταν πριν δέκα χρόνια που είχα πάει εκδρομή με τα παιδιά στο... *(μικρή παύση)*. Το αιώνιο βλέμμα της Αλίκης! Λίγο πονηρό, λίγο προκλητικό και αρκετά σκοτεινό. Σαν να σου λέει “*Θα σου βγω από πάνω, αλλά ούτε που το φαντάζεσαι τι κρύβω*” *(γελάει υστερικά και ακολουθεί παύση)*. Είναι πάντως σοκαριστικό το πώς αλλάζει ο άνθρωπος. Θα προτιμούσα να μιλάω μόνο στην Αλίκη των είκοσι χρόνων, χωρίς ν' αναγκάζομαι να βλέπω και την τωρινή Αλίκη μπροστά μου συνέχεια. Είναι τόσο εκνευριστικό! Γι' αυτό το κάνανε, επίτηδες. Το κάνανε για να υποτροπιάσω πάλι.

Παύση.

Άραγε, ποια είναι η αληθινή Αλίκη; Αυτή που βλέπω στη φωτογραφία ή αυτή που βλέπω στον καθρέφτη; Ποια υπάρχει πραγματικά; Η μόνη απόδειξη ότι η Αλίκη υπάρχει τώρα, αυτή τη στιγμή, στο παρόν, είναι ότι την βλέπω μέσα στον καθρέφτη. Αν σπάσω όμως τον καθρέφτη, τότε δεν θα υπάρχει πια Αλίκη. Θα είναι σαν να πεθαίνει-πεθαίνω, θα είναι σαν ν' αυτοκτονώ. Κανείς δεν θα μπορεί να πειστεί και να με πείσει ότι υπάρχω. Αλλά αν σκίσω την φωτογραφία; Η Αλίκη θα υπάρχει ακόμα, γιατί πάντα θα μπορώ να ξαναενώσω τα κομμάτια. Ωστόσο, αν την κάψω...Μα τι λέω! Δεν έχω φωτιά εδώ. Ωραία θα ήταν να είχα φωτιά εδώ. Τότε θα εξαφάνιζα όλα τα σημάδια της Αλίκης. Κανείς δεν θα 'ξερε ότι έζησα ποτέ.

Παύση.

Άραγε θ' αναρωτηθεί ποτέ κανείς αν έζησε κάποια Αλίκη εδώ πέρα; Κι αν πέρασε από τον θάλαμο αυτόν; *(Παύση)*. Ουφ! Με βαρέθηκα πια. Κουράστηκα. Όλο μιλάω. Αν μιλούσα όταν έπρεπε δεν θα ήμουνα τώρα εδώ πέρα. Γαμώτο! *(Στον καθρέφτη)* Βούλωστο, επιτέλους, και κλείσε τα μάτια.

Αυτός είναι ο πιο σίγουρος τρόπος να μην υπάρχεις. Δοκίμασε τον θάνατο που δίνει ο ύπνος. Ουφ!
Ξαπλώνει.

Εικόνα 2η

A: Πέφτεις από το βράχο.

B: Μόνος σου ή σε έσπρωξαν;

A: Διαλέγεις.

B: Ανεβαίνεις ξανά πάνω και διαλέγεις να πέσει ο βράχος πάνω σου.

A: Σηκώνεις τα χέρια.

B: Νομίζεις θα πετάξεις.

A: Νομίζεις;

B: Παίρνεις φόρα. Θα πέσεις τελικά;

A: Δεν υπάρχει τελικά. Τίποτα δεν είναι τελικό, έλεγε.

B: Μέχρι που πέφτεις.

A: Επιτέλους.

B: Είχες θάλασσα από κάτω σου.

A: Είχα ουρανό από πάνω μου.

B: Είχες τα πάντα μέσα σου..

A: Είχα ένα κινούμενο σώμα από κάτω μου, τελικά.

B: Είχες τα μάτια σου να σε κοιτούν από πάνω σου, τελικά.

A: Έχω το τίποτα πια μέσα μου, τελικά.

B: Κι αυτό το σώμα, το δικό σου, να μην υπάρχει.

A: Κι αυτό το σώμα, το ξένο, να κινείται σαν τρελό για να υπάρξει.

B: Μα πού σε πάει;

A: Σ' ένα δάσος.

B: Έφτασες σ' ένα δάσος.

A: Λάθος λέξη. Για να φτάσεις πρέπει πρώτα να σταματήσεις.

B: Μα εσύ δεν σταματάς.

A: Τρέχω, συνέχεια τρέχω. Μόνο τρέχω.

B: Κάτι νιώθεις.

A: Ναι. Πευκοβελόνες! Τις θυμάσαι;

B: Τ' αγαπούσες τα πεύκα μικρός, κι είναι αυτό ένα δάσος από πεύκα.

A: Έτρεχα ανάμεσά τους. Μάζευα τα κουκουνάρια. Αλλόκοτα όμορφα ήταν τα κουκουνάρια.

B:Και τώρα τρέχεις. Χωρίς κουκουνάρια.
A:Τα πεύκα δεν έχουνε πια κουκουνάρια.
B:Απ' τα πεύκα κρέμονται πια μαριονέτες. Ξεθλώνεις.
A:Δεν μπορεί να κρέμονται μαριονέτες απ' τα δέντρα.
B:Σωστά. Απ' τα δέντρα κρέμονται άνθρωποι.
A:Είναι ζωντανοί;
B:Τα πρόσωπά τους είναι ανέκφραστα.
A:Άρα μάλλον είναι ζωντανοί.
B:Όχι, δεν είναι ζωντανοί. Αφού τα μέλη τους είναι ραμμένα.
A:Μοιάζουν με ακρωτηριασμένες πάνινες κούκλες.
B:Κάποιος τις έραψε όμως.
A:Τα μπέρδεψε λίγο, βέβαια. Κι εσύ τα μπέρδεψες λίγο.
B:Τρέχεις. Συνέχεια.
A:Τα μάτια μου καρφωμένα στις κούκλες. Πού ζούσαν;
B:Τρέχεις ανάσκελα. Τίποτα άλλο δεν μπορείς να κάνεις.
A:Ακούω τον ήχο του κενού. Ακούω το κενό να πλησιάζει.
B:Κλείνεις τα μάτια και....φως! Ξυπνάς.

Εικόνα 3η

A:Φουλ πρόγραμμα.
B:Και δεν θέλω καθόλου...
A:Στο τέλος, θα ξεχάσεις ότι υπήρχα.
B:Αυτό δεν γίνεται.
A:Εμένα μου λείπεις πολύ.
B:Εμένα μου είναι δύσκολο να σκεφτώ ότι κάποια μέρα δεν θα μιλάμε πια.
A:Άκουσες το τραγούδι που σου έστειλα;
B:Όχι. Γιατί έκανες like στο comment μου στη φωτογραφία;
A:Για πλάκα. (παύση) Από ζήλεια.
B:Σου λείπει να μιλάμε ή να βρισκόμαστε;
A:Μου λείπει η επικοινωνία. Ερμήνευσέ το όπως θέλεις.
B:Νιώθεις ότι θα ήθελες τώρα να είσαι μαζί μου και να μην κάνεις αυτό που κάνεις;
A:Δεν ξέρω.
B:Μάλιστα.
A:Άκουσες το κομμάτι;
B:Αυτό ακούω τώρα. (παύση) Θέλεις να μου πεις κάτι;

A: Προφανώς και θέλω να σου πω κάτι. (παύση)

Τι λες θα συμβεί άμα σταματήσουμε να μιλάμε;

B: Δεν ξέρω. Απ' τη μια σκέφτομαι ότι θα είναι πιο εύκολο να πάμε παρακάτω, αλλά δεν θέλω κιόλας απ' την άλλη. Είναι περιέργη η κατάσταση εξαιτίας του τρόπου που χωρίσαμε. Δεν ξέρω.

A: Ποτέ δεν ξέρεις. (παύση)

Άμα δεν είχα όλες αυτές τις υποχρεώσεις, θα ήθελα να φύγω μακριά. Να προσπαθήσω να σε ξεχάσω. Να ζήσω μακριά από σένα. Αλλά δεν γίνεται προς το παρόν... Δεν μπορώ να ξέρω ότι είσαι πέντε λεπτά δρόμος... Κι όλο αυτό το αρρωστημένο πράγμα με πνίγει... Και το ενδεχόμενο να "προχωρήσεις"...

B: Τι μπορώ να κάνω; Θέλεις να μη μιλάμε; Πιστεύεις ότι θα ήταν καλύτερα;

A: Δεν ξέρω πια τι είναι καλύτερο. Μου λείπεις.

B: Πάντως οι τάσεις φυγής δεν είναι λύση. Το έχω κι εγώ αλλά δεν είναι λύση. Το ξέρεις αυτό. Αν κι ίσως να μπορούν να βοηθήσουν κάπως.

A: Ας πούμε, σκέφτηκα να βρεθούμε για λίγο, πριν πας σπίτι. Αλλά σε τι θα ωφεληθεί; Αφού δεν γίνεται να είμαστε μαζί...

B: Ακριβώς αυτό. Διαιωνίζουμε μια κατάσταση και μας είναι πιο δύσκολο.

A: Ίσως πρέπει να διακόψουμε κάθε σχέση γιατί μπορεί το να μιλάμε να το κάνει πιο δύσκολο. Δεν ξέρω... είμαι λίγο χαμένος. (παύση)

Να σου πω και κάτι τελευταίο;

B: Φυσικά.

A: Ποιος είσαι;

B: Δεν με ξέρεις;

A: Όχι. Νιώθω ότι δεν σε ξέρω.

B: Ότι δεν με ξέρεις τώρα ή ότι δεν με ήξερες ποτέ;

A: Ξέρεις τι νιώθω;

B: Πες μου.

A: Ότι ήσουν αυτό που ήθελα να είσαι κι ότι κάθε φορά θα προσαρμόζεσαι σ' αυτό που θέλει ο άλλος. ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ;

B: Δεν με ξέρω ούτε εγώ. Στο είχα πει την πρώτη φορά που βρεθήκαμε, δεν ξέρω ούτε εγώ ποια είμαι πραγματικά. Όμως για κάποιο λόγο που δεν καταλαβαίνω, αυτό που είπες με πλήγωσε.

(παύση) Γιατί να κλαίω τώρα; (παύση) Εσύ ξέρεις ποιος είσαι;

A: Νομίζω ναι. Ένας ρομαντικός που πιστεύει στο πάθος. Και πίστεψε και στον τρόπο που τον κοιτούσες, βαθιά μέσα του. Αλλά με κοιτούσες βαθιά;

B: Δεν μ' αγαπάς.

A: Τι είναι αυτά που λες! Εσύ είσαι αυτή που θέλει να γίνουμε φίλοι σε μια στιγμή, λες κι είναι

κουμπί. Έλεος.

B: Στο εξήγησα. Είναι ο τρόπος μου για να αλλάξουν τα πράγματα. Αλλιώς δεν θα μπορέσω ποτέ να πάω παρακάτω. Αλλά εσύ πιστεύεις ότι δεν σ' αγαπώ. Άρα, δεν μ' αγαπάς, αφού αμφιβάλλεις για μένα. Μπορεί να μην είμαι κουνελάκι, αλλά είμαι σίγουρα κάποιο ζώο. Μπορεί κότα, μπορεί και χαμαιλέον.

A: Μη μου λες εμένα για αγάπη. Γιατί ήμουν έτομος ν' αλλάξω τα πάντα για σένα. Τι λέω... Άλλαξα τη ζωή μου. Γούσταρα φυσικά. Μη μου λες εμένα γι' αγάπη, ούτε ότι σε πλήγωσα. Γιατί εσύ με τσάκισες πριν.

B: Ξέρεις τι νομίζω ότι κάνουμε;

A: Τι κάνουμε; Βρίσκουμε τρόπο να χωρίσουμε;

B: Ακριβώς.

A: Μάλλον δεν υπάρχει άλλος τρόπος.

B: Σ' αγαπώ ρε γαμώτο.

A: Κι εγώ μωρό μου... Αλλά σε διαγράφω. Γεια σου μωρό μου.

B: Εις το επανιδείν.

A: Ναι. Εις το επανιδείν.

Εικόνα 4η

A: Χθες βράδυ είδα στον ύπνο μου ένα μικρό, κόκκινο αυτοκινητάκι στα ερείπια ενός σπιτιού.

B: Ποιος το οδηγούσε;

A: Κανείς. Πήγαινε μόνο του. Παλιά δηλαδή, πήγαινε μόνο του. Όταν το είδα χθες, δεν πήγαινε πια.

B: Ήτανε ψεύτικο;

A: Όχι. Απλώς ήταν ένα παιχνίδι.

B: Ε ναι, ένα ψεύτικο αυτοκίνητο.

A: Όχι ένα αληθινό παιχνίδι.

B: Εστω. Και τι μ' αυτό; Τι έγινε που το είδες;

A: Αναρωτιέμαι αν έχει δει ποτέ κανείς το ίδιο όνειρο.

B: Μπορεί, αλλά δεν έχει σημασία.

A: Έχει.

B: Τι σημασία μπορεί να έχει πόσοι έχουν ονειρευτεί ένα ψεύτικο κόκκινο αυτοκινητάκι;

A: Ξύπνιοι θα το 'χουν ονειρευτεί πολλοί φαντάζομαι. Αλλά όταν κοιμάσαι... Πόσοι έχουν δει όταν κοιμούνται ένα κόκκινο τηλεκατευθυνόμενο αυτοκινητάκι σ' ένα ερειπωμένο σπίτι;

B: Δεν έχει σημασία.

A: Έχει. Για μένα.

B: Τι σημασία μπορεί να έχει;

(Παύση)

A: Να, σκέφτομαι...Αναρωτιέμαι...

B: Τι;

A: Έχεις σκεφτεί ποτέ ότι όταν πονάς τους άλλους ή όταν εκείνοι σε πληγώνουν, τότε μόνο μπορείς να έχεις πλήρη συναίσθηση της ύπαρξής σου;

B: Δεν μπορώ να καταλάβω τι θες να πεις.

A: Είναι όπως αν ο Υιός του Ξυλουργού προσπαθούσε να αυτοκαρφωθεί στο σταυρό για ν' αποδείξει την ύπαρξή του.

B: Δεν καταλαβαίνω.

A: Κάτι άλλο. Τα κράτη. Ναι, τα κράτη. Είναι όπως με τα κράτη. Πότε αναγνωρίζεται ένα κράτος ως κράτος;

B: Όταν οι υπόλοιπες χώρες, νομίζω τουλάχιστον δύο, αναγνωρίζουν ότι υπάρχει κράτος, αναγνωρίζουν τα σύνορά του.

A: Λες δηλαδή, ότι χρειάζονται μόνο δύο χώρες, δηλαδή, δύο άνθρωποι ουσιαστικά για να αποφασίσουν αν υπάρχει ένα κράτος, μια εθνότητα;

B: Ναι. Μάλλον.

A: Δηλαδή, υπάρχει πιθανότητα το υπό αμφισβήτηση κράτος να υπάρχει για δύο κράτη και για όλα τα υπόλοιπα του πλανήτη να είναι ανύπαρκτο;

B: Έτσι όπως τα λες, ναι, μάλλον γίνεται.

A: Τότε, αυτό το κράτος υπάρχει ή όχι; Είναι ορατό ή αόρατο; Έχει σχέση με τα υπόλοιπα κράτη;

B: Δεν ξέρω. Ίσως για να υπάρξει χρειάζεται να έχει σχέσεις με άλλα κράτη.

A: Τι είδους σχέσης όμως;

B: Πού θες να ξέρω; Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς.

A: Αν έχουν σχέσεις υποτέλειας; Τότε υπάρχουν;

B: Εξαρτάται ποιος είναι ο υποτελής.

A: Κι αν μιλάμε για ανθρώπους;

B: Τι εννοείς;

A: Μην μπερδεύεσαι. Αν αντί για κράτη, όλα όσα έχουμε πει ισχύουν για ανθρώπους. Υπάρχεις αν δεν σε αναγνωρίζουν τουλάχιστον δύο άλλα άτομα; Υπάρχεις αν δεν έχεις αναπτύξει κανενός είδους σχέση με κανέναν; Υπάρχεις;

B: Πάλι δεν καταλαβαίνω.

A: Μην βιάζεσαι. Σκέψου. Υπάρχεις;

B: Δεν ξέρω.

A: Μου μιλάς.

B: Άρα, υπάρχω;

A: Δεν ξέρω. Εσύ θα μου πεις. Σου φτάνει που μου μιλάς και σου μιλάω για να υπάρξεις;

B: Θέλω και δεύτερο άτομο;

A: Δεν ξέρω. Ίσως και όχι. Ίσως ακόμη κι εγώ να περιττεύω. Ίσως πάλι να χρειάζεσαι ν' αναπτύξεις σχέσεις.

B: Τι είδους σχέσεις;

A: Δεν ξέρω. Κι εγώ σε ρώτησα.

B: Ναι, αλλά ήταν για τα κράτη.

A: Τι αλλάζει με τους ανθρώπους τελικά;

B: Δεν ξέρω. Οι σχέσεις υποτέλειας;

A: Οι άνθρωποι μπορούν να είναι το ίδιο υποτελείς στους άλλους, όσο μπορούν να είναι και τα κράτη.

B: Πώς;

A: Άθελά τους. Στην προσπάθειά τους να δημιουργήσουν σχέσεις.

B: Δεν καταλαβαίνω.

A: Ας πούμε, το να δέχεσαι δώρα σε φέρνει σε κάποια μορφή αμηχανίας, σου δημιουργεί ένα αίσθημα υποτέλειας. Νιώθεις σαν να χρωστάς. Κι η αλήθεια είναι πως χρωστάς.

B: Εμένα μ' αρέσουν τα δώρα. Δείχνεις στον άλλον ότι ενδιαφέρεσαι για εκείνον.

A: Ή για τον εαυτό σου. Το να προσφέρεις κάποιο δώρο παύει αυτόματα οποιαδήποτε πιθανότητα μελλοντικής απαίτησης από το πρόσωπό σου, ενώ ταυτοχρόνως δημιουργείς σχέση με τον άλλον, στην ουσία χρεώνοντάς τον.

B: Το κάνεις να φαίνεται κακό.

A: Δεν είναι. Δεν είναι ούτε κακό, ούτε καλό. Είναι ο τρόπος μας να ζούμε. Αυτόν έχουμε.

B: Δεν είναι αλήθεια.

A: Είναι. Χώνεψέ το. Ζούμε μόνο όσο εξαρτώμαστε από τους άλλους. Ό,τι εξάρτηση κι αν είναι.

B: Λες ψέματα. Νομίζω πως υπάρχω, έχω σχέσεις με ανθρώπους αλλά δεν είμαι εξαρτημένη απ' αυτούς. Είμαι ελεύθερη.

A: Είσαι ελεύθερη;

B: Είμαι.

A: Είσαι; Ή νιώθεις;

B: Μπορεί και το δεύτερο. Μπορεί και τα δύο μαζί.

A: Δεν είσαι.

B: Δεν μπορείς να το ξέρεις εσύ αυτό.

A: Το ξέρω. Γιατί ελευθερία είναι όταν δεν έχεις τίποτα. Τίποτα να σε απασχολεί και κανέναν.

Κανέναν να δίνεις λογαριασμό, κανέναν να σκέφτεσαι, τίποτα. Όταν δεν θα 'χεις φίλους, κοπέλα,

λεφτά, οικογένεια και σπίτι, τότε μόνο θα μπορείς να πεις πως είσαι πραγματικά ελεύθερος. Αλλά και τότε ακόμη, δεν θα είναι ελεύθερες οι σκέψεις σου, γιατί θα σκέφτεσαι πώς θ' αποκτήσεις αυτά που δεν έχεις. Άρα, ελευθερία δεν υπάρχει ποτέ, όπως και το απόλυτο τίποτα δεν μπορεί να υπάρξει ποτέ. Όπως δεν υπάρχει το απόλυτο τίποτα στη φύση, το απόλυτο μηδέν, έτσι δεν υπάρχει κι ελευθερία.

B: Λες ψέματα.

A: Λέω μόνο την αλήθεια.

B: Δεν σε πιστεύω.

A: Εσύ χάνεις.

B: Θέλεις να με πληγώσεις.

A: Γιατί να σου το κάνω αυτό;

B: Γιατί θες να μάθεις αν υπάρχεις. Θέλεις να νιώσεις την ύπαρξή σου, γι' αυτό.

Εικόνα 5η

A: Θα έρθεις μαζί μου στη θάλασσα;

B: (Κοίταξε το ρολόι. Σήκωσε το κεφάλι κι έγνεψε αρνητικά.)

A: Ποτέ δεν έρχεσαι. Γιατί;

B: (Δεν απάντησε. Απλώς τον κοιτούσε.)

A: Δεν θα μου ξαναμιλήσεις ποτέ;

B: Δεν θα μιλήσω ποτέ σε κανέναν.

A: Εντάξει λοιπόν. Σ' αφήνω στην ησυχία σου.

B: Πουθενά δεν βρίσκω ησυχία.

A: Μην πάρεις το βιβλίο στην παραλία!

B: Μα μόνο αυτό μπορώ να κάνω εκεί.

A: Θα το γεμίσεις άμμο! Τα βιβλία τα σεβόμαστε!

B: Όχι. Τα βιβλία τα διαβάζουμε.

A: Η θάλασσα θα βρέξει τις σελίδες του.

B: Μόνο τα δάκρυά μου μπορούν να τις βρέξουν.

A: Μα θα στο πάρει ο αέρας!

B: Δεν παίρνει εμένα καλύτερα;

A: Να πεις όλο το γάλα σου.

B: Θα το έπινα με ευχαρίστηση, αν δεν ήμουν αναγκασμένη.

A: Τα έκανες τα μαθήματά σου;

B: Δεν κάνω και τίποτα άλλο.

A: Πρέπει να μπει για μπάνιο.
B: Ζηλεύω τις γάτες.
A: Ωρα για ύπνο τώρα.
B: Μα δεν κοιμάμαι όλη μέρα;
A: Γιατί χαζεύεις;
B: Κοιτάω τον ουρανό.
A: Μην περιμένεις να βρεις τίποτα εκεί που κοιτάς.
B: Βρήκα. Ένα χελιδόνι. Μου έλειψαν.
A: Λες ν' αρχίσει να βρέχει λεφτά και κοιτάς;
B: Μπορεί ν' αρχίσει να βρέχει χελιδόνια.
A: Φαντάσου πώς θα βγαίναμε όλοι τότε στα μπαλκόνια!
B: Καλύτερα να βρέξει χελιδόνια.
A: Πέσε κάτω!
B: Είμαι πάντα κάτω.
A: Πέσε στο χώμα επιτέλους!
B: Η ίδια είμαι χώμα. Πώς να πέσω;
A: Κάνε αυτό που είπα αμέσως!
B: Μια ζωή αυτό κάνω.
A: Έχεις αντιρρήσεις;
B: Ποτέ και για τίποτα. Τις πνίγω και με πνίγουν.
A: Τι έχεις μέσα στο κουτί;
B: Τον θησαυρό μου.
A: Φέρε μου εδώ να δω.
B: Μην τον πειράξεις!
A: Α, ώστε έχεις μυστικά!
B: Σε ικετεύω. Μη!
A: Τα μυστικά απαγορεύονται. Ουδέν κρυπτόν.
B: Εγώ απαγορεύομαι.
A: Αυτό που κρατάς τι είναι;
B: Τριαντάφυλλο. Δεν έχεις ξαναδεί;
A: Φαίνεται όμορφο από μακριά. Το αγαπάς;
B: (το χαϊδεύει και χαμογελάει)
A: Τα χέρια σου γέμισαν αίμα. Σε πληγώνει, σκότωσέ το!
B: Δεν σκοτώνονται τα τριαντάφυλλα. Κανείς ποτέ δεν σκότωσε.
A: Ας' το κάτω αφού σε πληγώνει! Γιατί το αγαπάς;

B: Το αγαπάω γιατί σκοτώνει. Εκείνο μπορεί.

Εικόνα 6η

(ο Α και ο Β στην αρχή μιλούν ξεχωριστά/ χωρίς να ακούει ο ένας τον άλλον/ δεν απευθύνονται ο ένας στον άλλον)

B: Την πρώτη φορά που τον είδα σκέφτηκα ότι είναι ο πιο αποκρουστικός άνθρωπος επί γης. Ασυνήθιστα ψηλός, με λίγα μαύρα λιπαρά μαλλιά που έτσι καθώς ήταν αραιωμένα άφηναν να φανεί το φαλακρό της κεφαλής του που είχε αρχίσει να σχηματίζεται. Το πρόσωπό του άγριο, μα πολύ αρρενωπό. Είχε μαύρο μακρύ μούσι και πολύ έντονο βλέμμα. Και τα μάτια του ήταν μαύρα. Το σώμα του σχημάτιζε καμπούρα. Θα του είχε μείνει λόγω ύψους φαίνεται. Ήταν πολύ αδύνατος, έμοιαζε σαν να έχει κάποιο πρόβλημα. Ακόμα και τα ακροδάχτυλά του ήταν κοκαλιασμένα. Το μόνο που ξεχώριζε ήταν ο όγκος της κοιλιάς του. Μεγάλος όγκος για άντρα τόσο απίστευτα αδύναμο. Τα ρούχα του μαύρα και τα παπούτσια του κάτι παλιά, φθαρμένα αθλητικά. Ήταν μια ιδιαίτερη φιγούρα. Κάπως τρομακτική είναι η αλήθεια. Μια φιγούρα που σίγουρα δεν μπορείς να ξεχάσεις εύκολα.

A: Στην αρχή η Αλίκη δεν μου είχε κάνει καμία ιδιαίτερη εντύπωση. Ένα κοριτσάκι σαν όλα τ' άλλα, μια μαθήτρια σαν όλες τις άλλες. Λίγο λίγο, όμως, αυτό μέσα μου άλλαζε. Με εξίταρε το γεγονός ότι μου έδειχνε απόλυτη εμπιστοσύνη. Δεν έφερνε ποτέ αντιρρήσεις κι έκανε πρόθυμα όλες τις ασκήσεις. Δύσκολο πράγμα αυτό να το πετύχεις. Αλλά η Αλίκη είχε όρεξη κι αυτό φαινόταν. Την ενδιέφερε πολύ η τελειοποίηση του εαυτού της. Είχε ψύχωση με αυτό. Ήθελε να γίνει ο τέλειος άνθρωπος. Με τον καιρό άρχισα να την προσέχω περισσότερο, άρχισε να με ενδιαφέρει κι ως κοπέλα. Τότε ήταν που πρόσεξα ότι το πρόσωπο της είχε μια πολύ γλυκιά μελαγχολία, με ένα τόσο έντονο βλέμμα που σε καθήλωνε. Φυσικά δεν στάθηκα μόνο εκεί. Ήταν μικροκαμωμένη, με πόδια όμορφα, γάμπες του παλιού καιρού που λένε -η αδυναμία μου. Αρχισα να την σκέφτομαι ερωτικά.

B: Με περνούσε σχεδόν είκοσι χρόνια. Κι ίσως αυτός ήταν ο βασικός λόγος της γοητείας του. Όσο ήμουν μαθήτρια του δεν μου έδειξε ποτέ το παραμικρό. Οι κινήσεις του ήταν πολύ προσεκτικές και ήταν το ίδιο φιλικός και το ίδιο αυστηρός με όλους μας. Εγώ τον είχα σε εκτίμηση. Από το πρώτο, κιόλας, μάθημα ο άνθρωπος αυτός μου έδωσε να καταλάβω ότι μπορώ να τον εμπιστευτώ. Να βασιστώ πάνω του. Ίσως, όμως, να ήταν καλύτερα αν περιόριζα αυτήν την εμπιστοσύνη μου μόνο στο μάθημα. Όχι ότι μου είχε κάνει κάποια ιδιαίτερη εντύπωση σαν άντρας, ούτε που τον είχα σκεφτεί μέχρι που έγινε ό,τι έγινε. Αλλά να, θυμάμαι κάποιες φορές που μ' έπιανα να ζηλεύω - σχεδόν ασυνείδητα- όταν οι συμμαθήτριάς μου τον πλησίαζαν στο διάλειμμα ή τη μία εκείνη φορά που κάποια γνωστή του τον είχε επισκεφτεί την ώρα του μαθήματος και την φίλησε σταυρωτά. Μα δεν ξέρω γιατί.

A: Την πρώτη φορά που βγήκαμε σχεδόν την είχα βαρεθεί,είχα απογοητευτεί. Δεν ήταν αυτό που

περίμενα. Αν κι είχα σκεφτεί ότι δεν υπάρχει τρόπος να είμαστε μαζί, αφού είμαστε δυο κόσμοι τελείως διαφορετικοί, τελικά δεν γινόταν να την βγάλω από το μυαλό μου και γι' αυτό της ζήτησα να βγούμε μερικές φορές ακόμα. Εκείνες οι φορές ήταν που με μάγεψαν. Κάθε φορά έβλεπα και κάτι άλλο, κάθε φορά μου αποκάλυπτε και κάτι καινούριο, μια καινούρια *παλαβομάρα*, όπως συνήθιζα να της λέω. Όταν έφτασα στο σημείο να της πω ότι δεν πιστεύω ότι υπάρχει, ήμουν αια ερωτευμένος.

B: Την πρώτη φορά που πήγα σπίτι του, το μετάνιωσα ακριβώς τη στιγμή που μπήκα μέσα. Το σπίτι του μύριζε άσχημα, μύριζε κλεισούρα. Τα παντζούρια ήταν κλειστά – ποιος ξέρει πόσες μέρες! - και το σπίτι φωτιζόταν μόνο από μια λάμπα, απ' αυτές τις οικολογικές με το απαίσιο μπλε φως νοσοκομείου. Τα λιγιστά έπιπλα, μια πολυθρόνα κι ένας καναπές, ήταν βαλμένα έτσι ώστε το κέντρο του σαλονιού, άδειο, γυμνό από ο,τιδήποτε σε περίμενε λες για παράσταση. Δίπλα στο πιάνο πεσμένα χαρτιά και παλιές βιντεοκασέτες ανάκατες με χάπια. Είχα μάθει πια πως εκείνος είχε πρόβλημα υγείας. Ταράχτηκα. Ξαφνικά, αισθάνθηκα ότι θέλω να φύγω από αυτό το αλλόκοτο μέρος και από αυτόν τον αλλόκοτο άνθρωπο. Εκείνος δεν με άφησε. Με παρακάλεσε να μείνω κοντά του λίγο ακόμα. Δεν μπορούσα να τον κοιτάξω στα μάτια. Το πρόσωπό του τώρα μου φαινόταν απίστευτα παραμορφωμένο, κι αν κάποια στιγμή είχα πιστέψει πως θα μπορούσα να είμαι μαζί του, τώρα έβλεπα ότι κάτι τέτοιο θα ήταν τρελό.

A: Πρώτη φορά ένιωσα πώς είναι να είσαι ερωτευμένος. Πραγματικά ξεσηκωμένος, να νιώθεις ένα πάθος ακατανίκητο. Να θες να πιάσεις τον κόσμο με τα χέρια σου και να τον τσαλακώσεις. Να θες να πιάσεις την γυναίκα σου και να την πνίξεις μες στην αγκαλιά σου. Να μην σε χωράει ο τόπος. Να νιώθει η καρδιά σου μια απεραντοσύνη. Πρώτη φορά στη ζωή μου τόση ευτυχία. Με τρόμαξε η τόση ευτυχία. Όσο πιο μεγάλη είναι η ευτυχία που νιώθεις, τόσο χειρότερη θα είναι η δυστυχία που θα 'ρθει να σε τσακίσει. Να σε τσαλαπατήσει για την ακρίβεια.

B: Έτσι πέρασαν 10 μήνες που ήμασταν μαζί. Οι φίλες μου έλεγαν πως αυτός δεν είναι άνθρωπος για μένα. Πως χαραμίζομαι. Το ίδιο κι η οικογένειά μου. Αρνητικοί όλοι τους. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τον τρόπο που σκέφτομαι.

A: Τι θέλουν όλοι οι άνθρωποι; Έναν δυνατό έρωτα, ένα πάθος, μερικά ταξίδια. Τι έχουν μέσα όλα σχεδόν τα μυθιστορήματα; Πάνω κάτω αυτά. Είχα βρει, επομένως, τον τρόπο να ζήσω τη ζωή μου σαν να μην ήταν ζωή. Σαν να ήταν βιβλίο. Κι εγώ ήμουν μαζί ο συγγραφέας, ο ήρωας κι ο αναγνώστης. Κανείς δεν το είχε καταφέρει ως τότε. Κι εμένα πάντα με ενδιέφερε η πρωτοπορία. Η ηρωίδα μου ήταν η ιδανική. Δεν θα γινόταν να έχω καλύτερη. Το μυαλό της έπαιρνε γρήγορες στροφές, ήταν μια προσωπικότητα -σίφουνας, πληθωρική, ανεξάρτητη και ταυτόχρονα ήξερε πως έπρεπε να με αφήνει να την προστατεύω. Αποφάσισα να συνεχίσω αυτό το παιχνίδι γιατί είχε πλάκα. Δεν ήξερα πια αν ήμουν όντως ερωτευμένος, ή αν είχα απορροφηθεί τόσο από την *τέλεια* ζωή και τον *τέλειο* έρωτα, που πια είχα πάψει να ασχολούμαι με τα συναισθήματά μου και πολύ

περισσότερο είχα πάψει να ασχολούμαι με την ίδια την Αλίκη, με τον *ίδιο* τον έρωτα.

B: Χωρίσαμε για δέκα μέρες. Την δέκατη μέρα πήγα και τον βρήκα. Ήταν η πρεμιέρα μιας παράστασης την οποία είχε σκηνοθετήσει. Όταν τέλειωσε η παράσταση και άναψαν τα φώτα, πήγα να συγχαρώ τους ηθοποιούς. Με την άκρη του ματιού μου είδα ότι εκείνος είχε αντιληφθεί την παρουσία μου και με την κίνηση του έφτιαχνε ομόκεντρους κύκλους γύρω μου. Όταν τους είχα πια χαιρετήσει όλους, είδα ότι Εκείνος είχε σταθεί μπροστά από τις σκάλες. Στη μοναδική έξοδο αυτού του υπογείου. Τρόπος να τον αποφύγω δεν υπήρχε. Γι' αυτό πήγα κι έκατσα με τον ίδιο τρόπο που στεκόταν αυτός και με το ίδιο θράσος στα μάτια, μπροστά του. Κοιταζόμεσταν αμίλητοι αρκετή ώρα. Οποιοσδήποτε θα είχε καταλάβει ότι κάτι έτρεχε μεταξύ μας. Έρχονταν και διέκοπταν τη σιωπή μας άνθρωποι για να τον συγχαρούν. Χαμογελούσαμε τότε αμήχανα κι οι δυο μας σκεπτόμενοι πως ούτε που μας νοιάζει τι μας λένε αυτοί οι άνθρωποι. Το μόνο που εμείς θέλαμε εκείνη τη στιγμή ήταν να μείνουμε οι δυο μας. Στον κόσμο.

– Ποιος είναι ο άντρας σου; με ρώτησε τελικά.

– Εσύ.

Ξανά σιωπή. Βλέμματα και σιωπή. Τον κοίταξα στα μάτια με νόημα. Κατάλαβε. Αυτό ήταν πάντα το καλό με μας. Δεν θέλαμε πολλά πολλά. Συνεννοούμασταν μόνο με τα μάτια. Ανέβηκα πάνω και πήγα στην τουαλέτα του μπαρ. Περίμενα. Φοβόμουν. Ένιωθα πως κάνω κάτι άσχημο. Κάτι πάρα πολύ κακό. Μα μόλις άνοιξε την πόρτα και μπήκε κι είδα στα μάτια του τον ίδιο φόβο αλλά και την ίδια λαχτάρα με τη δικιά μου, τον τράβηξα στην αγκαλιά μου και τον φίλησα. Δεν ήθελα να τον αφήσω. Τα χέρια του δεν ήξεραν τι να κάνουν. Με χάιδευε με βιασύνη σ' όλο μου το σώμα σαν να φοβόταν πως το επόμενο λεπτό θα εξαφανιστώ, σαν να φοβόταν πως μ' άγγιζε στο όνειρό του και τώρα θα ξυπνούσε, όπως πάντα, πάνω στο καλύτερο.

Έκανα να βγω από την τουαλέτα. Δεν ήταν κι ο κατάλληλος χώρος για τέτοια σκηνικά και ειδικά για κοπέλες σαν εμένα. Βγήκα αλλά αμέσως το μετάνιωσα. Ξανάνοιξα την πόρτα, τον είδα που έριχνε κρύο νερό στο πρόσωπό του προσπαθώντας να συνέλθει. Πήγα, τον έπιασα από το κεφάλι και ταρακουνώντας τον, κατάφερα πρώτη φορά στη ζωή μου να πω: “Σ' αγαπάω”.

B: Τι να σου φτιάξω για πρωινό;

A: Τι έχει;

B: Τα γνωστά. Δημητριακά, φρυγανιές και ψωμί με πραλίνα, μηλόπιτα.. Μπορώ να σου φτιάξω και τσάι ή κακάο. Έχω και μαρμελάδα κεράσι.

A: Βάλε δημητριακά και φτιάξε μου κι ένα κακάο.

B: Τι να μαγειρέψω;

A: Ό,τι να 'ναι! Τι με ρωτάς;

B: Ρωτάω γιατί μετά θα λες πως δεν το τρώς.

A: Άσε θα σε πάω έξω να φάμε μωρό μου.

(παύση)

B: Τι είναι;

A: Τίποτα.

B: Πες μου.

A: Τα φοβάμαι αυτά τα μέρη με τους καλοντυμένους σερβιτόρους. Ποιος ξέρει πόσο θα μας βγει!

B: Ηρέμησε.

A: Τι είναι;

B: Τίποτα. (παύση) Δεν χωράς;

A: Μου τη δίνει που κάθε φορά επειδή είμαστε δύο μας χώνουν ή δίπλα στην κουζίνα ή δίπλα στην τουαλέτα.

B: Τώρα πού είμαστε;

A: Στριμωγμένοι στον τοίχο.

B: Θεες πάλι να φύγουμε;

A: Και τι θα φάμε;

B: Κάτι θα βρω να κάνω.

A: Ναι αλλά εσύ ήθελες να φάμε έξω, χάρηκες.

B: Δεν πειράζει, θα χαρώ περισσότερο αν δεν είσαι έτσι.

A: Έλα, φύγαμε.

(παύση)

B: Πώς σου φαίνεται το συκώτι;

A: Ωμό.

B: Δεν τρώω συκώτι, γι' αυτό και δεν ξέρω να το μαγειρεύω.

A: Ρύζι όμως τρως αλλά ούτε αυτό το πέτυχες.

B: Εμένα μια χαρά μου φαίνεται το ρύζι.

A: Είναι σκληρό.

B: Είναι al dente. Λαπάδες τρώνε μόνο στα νοσοκομεία οι άρρωστοι. Τώρα αν εσύ έχεις συνηθίσει...

A: Καλά μωρό μου, επίτηδες το κάνεις και δεν πετυχαίνεις κανένα φαγητό όταν μαγειρεύεις για μένα;

B: Μωρό μου, όταν μαγειρεύω για σένα, δεν νιώθω ότι μαγειρεύω επειδή το θέλω αλλά επειδή περνάω εξετάσεις. Να σου θυμίσω άλλωστε ότι είμαι μόλις είκοσι χρονών.

A: Σταμάτα να κλαις.

(παύση)

A: Θα πάω στη μαμά να φάω. Μαγείρεψε παστίτσιο που το 'χω πεθυμήσει.

B: Μα δεν σου έκανα παστίτσιο εγώ προχθές;

A: Έλα αγάπη μου, εκείνο δεν ήταν παστίτσιο, ήταν κάτι δικό σου, δημιουργική μαγειρική.

B: Ναι ε;

A: Ναι.

B: Μάλιστα.

A: Τι έγινε τώρα;

B: Αναρωτιέμαι για ποιο λόγο είσαι μαζί μου. Για ποιο λόγο είμαι κι εγώ μαζί σου.

A: Ηρέμησε, είσαι παρανοϊκή, το ξες;

B: Όχι λιγότερο από σένα.

A: Μην με πλησιάζεις.

B: Με φοβάσαι ε;

A: Αν απλώσεις χέρι πάνω μου...

B: (γελάει) Γιατί με φοβάσαι τόσο;

A: Γιατί γυαλίζει το μάτι σου. Κι είσαι εύεξαπτη. Και κυκλοθυμική. Και δεν μπορώ να καταλάβω τι στο διάολο έχεις στο κεφάλι σου!

B: Τελείωσαν τα ψέματα, αρκετή υπομονή έκανα. Εγώ δεν είμαι καμία από αυτές τις κότες που είχες ως τώρα. Δεν θα με κάνεις εσύ ό,τι θες. Εγώ θα σε κάνω.

A: Τι λες;

B: Ξες τι πιστεύω για μας; Ότι το ξεχωριστό στη σχέση μας είναι ότι είμαστε κι οι δυο μας ενοχικοί. Εγώ το 'χω δηλώσει από πάντα. Εσύ μας προέκυψες εσχάτως. Εσένα όμως δεν σου πάει.

A: Τι εννοείς;

B: Θα σε απαλλάξω από τις ενοχές και από την παρουσία μου.

A: Μην κάνεις καμιά βλακεία στον εαυτό σου.

B: Στον εαυτό μου; Όχι δα, δεν θα σου δώσω τέτοια χαρά. Να αυτοκτονήσω για τα δυο σου μάτια.

A: Μην με πλησιάζεις.

B: Γιατί; Αφού μπορώ.

A: Άσε με.

B: Τώρα είναι αργά, *αγάπη μου*.

Εικόνα 7η

B: Αυτός ήταν ο άντρας μου.

Γ: Τώρα ποιος είναι;

B: Ένας άντρας χωρίς σημασία.

Γ: Μια γυναίκα χωρίς σημασία. Αυτό θες να πεις.

B: Ένας άντρας.

Γ: Δικός σου;
Β: Όχι πια.
Γ: Γιατί;
Β: Γιατί τον σκότωσα.
Γ: Πώς;
Β: Του έβαλα ένα κουζινομάχαιρο στην καρδιά και το στριφογύρισα.
Γ: Εννοώ πώς το αποφάσισες.
Β: Είπε πως ήτανε δικός μου.
Γ: Και;
Β: Δεν τον πίστεψα.
Γ: Γι' αυτό τον σκότωσες;
Β: Όχι. Δεν είμαι τρελή.
Γ: Τότε;
Β: Ήθελε ν' αποδείξει την αγάπη του.
Γ: Και;
Β: Και μου 'πε πως μπορώ να τον κάνω ό,τι θέλω.
Γ: Γι' αυτό τον σκότωσες;
Β: Ένιωθα μόνη.
Γ: Και;
Β: Και πληγωμένη. Έπρεπε να ξεσπάσω.
Γ: Γι' αυτό τον σκότωσες;
Β: Τον αγαπούσα.
Γ: Και;
Β: Κι ήθελα να 'ναι μόνο δικός μου.
Γ: Και;
Β: Και ήτανε δικός μου.
Γ: Γι' αυτό τον σκότωσες;
Β: Ήθελα να ηρεμήσω.
Γ: Και;
Β: Και να βρω τον εαυτό μου.
Γ: Τον βρήκες;
Β: Τον είχε καταπιεί.
Γ: Γι' αυτό τον σκότωσες;
Β: Δεν ήμουν εντάξει με τον εαυτό μου
Γ: Και;

B: Κι ερωτεύομαι άλλους.
Γ: Εκείνον;
B: Εκείνον τον ερωτεύομαι κάθε φορά και πιο πολύ.
Γ: Γι' αυτό τον σκότωσες;
B: Το μυαλό μου είχε γεμίσει μαύρα στίγματα.
Γ: Και;
B: Η καρδιά μου διήυθνε ταμπούρλα.
Γ: Εκείνος;
B: Εκείνος ήταν ο πρώτος άντρας μου.
Γ: Γι' αυτό τον σκότωσες;
B: Έλεγε πως με μισεί.
Γ: Και;
B: Τον πίστευα.
Γ: Και;
B: Τον μίσησα κι εγώ.
Γ: Τώρα;
B: Τον αγαπώ.
Γ: Γι' αυτό τον σκότωσες;
B: Δεν είχα σκεφτεί να τον σκοτώσω.
Γ: Και;
B: Αγαπούσα και τον θάνατο.
Γ: Εκείνος;
B: Αγαπούσε τη ζωή.
Γ: Γι' αυτό τον σκότωσες;
B: Πίστευα πως δεν με θέλει.
Γ: Και;
B: Ήθελα να τον εκδικηθώ.
Γ: Γι' αυτό τον σκότωσες;
B: Νόμιζα πως πήγαινε με άλλες.
Γ: Και;
B: Δεν ήταν αλήθεια.
Γ: Γι' αυτό τον σκότωσες;
B: Έλεγε πως βγαίνω μ' άλλους.
Γ: Γι' αυτό τον σκότωσες;
B: Κι ό,τι τους τρίβομαι.

Γ: Γι' αυτό τον σκότωσες;

Β: Κι ότι φιλιέμαι μες στους δρόμους.

Γ: Γι' αυτό τον σκότωσες;

Β:Κι ότι πηδιέμαι στις γωνίες.

Γ: Γι' αυτό τον σκότωσες;

Β: Ήταν αλήθεια όλα. Γι' αυτό τον σκότωσα.

Γ: Και; (παύση)

Εικόνα 8η

A: Τέλος.

B: Το θέμα είναι ποιος άρχισε.

A: Σημασία έχει μόνο η μέση.

B: Και το μέσον.

A: Ποιο μέσον;

B: Το μέσον για να φτάσει κανείς στο τέλος.

A: Ναι, αλλά ποιος έκανε την αρχή;

Εικόνα 9η

B: Γεννήθηκα, μεγάλωσα και τώρα υπάρχω.

Όταν δεν μιλάς οι άλλοι είναι πιο ευτυχισμένοι.